

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Ons moeder nam de kerkelijke voorschriften en gebruiken hil letterlijk op. Geweeën palm, wijwotter, Hubertusbrood, was alté bé de hand. Zelfs geweeën kaorsen, vur 't geval ur iemmes ten volle bediend moes worren hon un vááste plak in huis.

Jaon Jansen in zijn tuin achter zijn woonhuis in de Beukenlaan, anno 2002.

Aan het woord is de 79-jarige Jaon Jansen, in Reusel beter bekend als Jaon van Triene de oudste in de rij van tien kinderen van Toon Jansen en Trien van Limpt.

De grootouders van moederskant Péérke van Limpt geboren op 12 februari 1863 en Anna Catharien Geerts geboren op 28 september 1863, omstreeks 1927.

Mijn voorouders

Een van mijn voorouders is Bladelnaar Toon Jansen die op 18 oktober 1754 geboren is. Na zijn trouwen op 18 juni 1797 is hij in Reusel gaan wonen. De kleinzoon van Toon Jansen was mijn betovergrootvader Adrianus Jansen, geboren op 16 maart 1830, die men in Reusel *d'n Orrie* noemden. De meeste van mijn Reuselse voorouders van de stam Jansen waren *sméd*. Zo ook mijn betovergrootvader *d'n Orrie*. Hij heeft in Reusel op drie plaatsen een smederij gerund. De eerste in 't oude muldershuis in de Straot, nu Molenberg, de tweede nabij de oude Reuselse kerk en de derde links-achteraan in de Lensheuvel. D'n Orrie vertrok naar België nadat hij zijn smederij verkocht had aan Jan Imants die behalve *sméd* in Reusel ook veldwachter was. Uit die smederij is later de ploegenfabriek van Imants gegroeid. Zijn zoon *Orriën Jaon* begon een smederij in Deurne bij Antwerpen. Hij is geboren op 25 oktober 1866 en trouwde met m'n oma Johanna Migielse die op 12 maart 1868 is geboren te Zevenbergen.

Opa *Orriën Jaon* stierf plotseling op 9 juli 1907. M'n grootmoeder bleef toen zitten met 6 kinderen waarvoor ze alleen de kost moest verdienen. Dat deed ze onder andere door op

De Straot nu Molenberg omstreeks mei 1924. Vooraan rechts het geboortehuis van Jaon Jansen. In de deuropening is nog juist zijn moeder Trien van Limpt te zien met Jaon nog in haar buik.

bruiloften en partijen te gaan koken. Met Deurne kermis, op 18 juli 1909, kookte ze het diner voor 'n priesterfeest in die plaats. Onze pa, haar zoon Toontje Jansen, die toen 11 jaar was zat op die avond op de stoep van de feestzaal op zijn moeder te wachten tot ze klaar was met haar werk. Het was al na tien en toen onze pa haar vroeg of ze met hem nog even over het kermisterrein wou lopen. Met onze pa aan de hand viel ze op het kermisterrein dood voor 't orgel neer. Het moet voor hem een verschrikkelijke ervaring zijn geweest, bedenkt Jaon.

Van grootmoeders 6 kinderen werden er drie naar Reusel gestuurd. De oudste, tante Marie, moest in Reusel gaan dienen bij Hendrik van der Woude die belastinginspecteur was bij de douane. Hij woonde in 't toenmalige grenskantoor van Reusel aan d'n hoek Turnhoutseweg en Pikoreistraat.

Geboren met d'n helm

Onze pa en z'n jongere broertje Harrie kwamen bij de familie Van *Nelisse Nant* (Vosters) terecht. Ze hadden 't daar niet goed. *Frans Hoek* (Vosters) ergerde zich daaraan en op 'n zondagmiddag nam hij ze zonder enige plichtpleging op in zijn eigen gezin. Daar kreeg onze Pa d'n bijnaam *Teuntje van d'n Hoek*.

Omdat hij 11 jaar was kon hij in Reusel meteen aan 't werk. Hij werd bosjesmaker op 'n sigarenfabriek. Omdat zijn ouders Nederlanders waren moest hij tijdens de Eerste Wereldoorlog dienen in het Nederlandse leger bij de Limburgse Jagers. Na z'n

Vier van de kinderen van Trien van Limpt voor haar huis in de Straot nu de Molenberg, in 1928. Staande v.l.n.r. Wim, Péér en Jaon. In het stoeltje zit hun broer Jo.

De bijenstal achter het ouderlijk huis van Jaon Jansen aan de Mierdseweg 21 in 1932. Uiterst links opa Péér van Limpt. De kinderen zijn v.l.n.r. Péér, Wim en Jaon Jansen. Uiterst rechts staat oom Pruis van Limpt die de bijenstal heeft gebouwd.

diensttijd ging hij 'in de kost' bij *Kiske van de Fréete* (Hermans). Kiske woonde in de Straot, tegenover *Pinkhof* (Péérke van Limpt). *Pinkhof* was getrouwd met Anne Catrien Geerts, afkomstig uit Delft. Ze hadden een flink gezin, drie dochters en zes zonen. Het was hun dochter Trien die trouwde met Teuntje van d'n Hoek. Ze trokken na hun trouwen bij het huishouden van *ons* moeder in. *Ons* moeder kreeg daardoor meteen de zorg over 'n gezin van acht personen.

Vrij spoedig daarna, op 3 juni 1924 meldde ik me aan. Het werd 'n zware bevalling die twee volle dagen duurde. Dokter Zijlmans uit *Blaol* werd erbij geroepen. Hij dacht de verlostangen te moeten gebruiken maar zover kwam 't echter niet. Ik ben alsnog vrijwillig ter aard gekomen en nog wel met *d'n helm op*. Het extra vlies dat over mijn *köpke zat* moest snel verwijderd worden want anders zou ik in ademnood komen en kon ik zelfs stikken.

Geboren met *d'n helm* had in die dagen in de Kempen nog wat te betekenen. Aan zo'n kind werd toentertijd nog wel eens paranormale krachten toegekend. Zo ging het verhaal dat de Zwarte Kaat van het landgoed Ten Vorsel in Bladel een kind gestolen had dat met *d'n helm* op geboren was. Ook werden door zigeuners toentertijd die *helmen* wel eens opgekocht. Misschien wilde dokter Zijlmans dit voorkomen omdat hij onze pa vroeg hem een oude krant aan te reiken. Hij wikkelde daar *d'n helm* in en stak hem vervolgens in zijn zak.

Zoals toentertijd in de kinderrijke Kempen de gewoonte was kwam er ieder jaar weer

Trouwdag van Teuntje van d'n Hoek en Trien van Limpt op 29 november 1923.

De broers en zussen van Jaon Jansen in 1994. Zittend v.l.n.r. Wim, Jo en Mies. Staand v.l.n.r. Fons, Rik, Els, An, Péér, Jaon en Sjan.

een *kleine* bij. Bij *ons* werden het er elf waarvan er eentje als baby stierf. Bij *ons* thuis was het een hechte familie. We hadden veel met elkaar op. Er was wel eens een meningsverschil maar echte ruzie hebben we niet gehad, vroeger niet en nu niet en daar ben ik blij om, vertelt Jaon.

werd er veel gebeden zoals het morgen- en avondgebed, d'n engel des Heren en de rozenkrans. Alles werd door ons moeder streng ter hand genomen.

Katholiek zijn

Thuis waren we zoals iedereen in Reusel katholiek. Vooral door toedoen van *ons* moeder waren we op sommige punten Roomser dan de Paus. We moesten zondags naar twee missen en 't Lof. Toen we nog naar school gingen, moesten we iedere dag om half zeven naar de mis. We gingen liever om half acht naar de kindermis, maar dan moest ons moeder boterhammen meegeven en dat zag ze niet zitten. Toen we al naar de fabriek gingen moesten we de eerste vrijdag van de maand vóór half zeven naar de communie. Na negen eerste vrijdagen gaf dat 'n volle aflat. We waren dan absoluut nuchter vanaf 's nachts 12 uur. Vlees eten op vrijdag was een doodzonde en ten strengste verboden. Na de mis repton we ons na een haastig mager ontbijt naar de fabriek om daar om tien voor half acht nog binnen te kunnen zijn. Thuis

Tafereel tijdens de zilveren bruiloft van Teuntje van d'n Hoek en Trien van Limpt op 29 november 1948. Op de foto's staan hun zonen Péér en Wim die toen hun militaire dienstplicht in Nederlands Indië vervulden.

Een ritje door Parijs tijdens de huwelijksreis van Jaon en Griet Jansen-Horsting, in september 1950. In het rijtuig zitten v.l.n.r. Jaon, Piet Huijbregts en zijn vrouw Adriënne, Griet en Ella Imants.

Op één zaak week ons moeder halsstarrig af van de kerkelijke voorschriften. De toenmalige pastoor Bijnen veroordeelde heel streng 't werken op zondag. Haken en borduren mocht van hem nog wel, maar sokken stoppen of breien niet. De wekelijkse was, op zondag, aan de kook stoken was volgens hem regelrecht *des duivels*. Dit laatste voorschrift van de pastoor werd niet door *ons* moeder opgevolgd. Op maandagmorgen om 4 á 5 uur moest ze aan de wastobbe staan om laat op de avond, zo mogelijk droog, de was van 12 personen in de kast te hebben liggen. Om dit te kunnen verwezenlijken moesten wij op zondag 'n ketel met 'n inhoud van 250 liter aan de kook stoken. Als we protesteerden met als smoesje, de veroordeling door de pastoor, zei ze: "Gé biecht 't mér dé doe ik ok."

Gaan werken

Op de lagere school haalde ik heel goede cijfers, vooral mijn laatste rapport was heel goed. Frater Franciscus wou dat ik doorstudeerde. Zelf zou ik dat ook graag doen, maar ik was de oudste van de tien kinderen en de 3 gulden en 57 cent die ik per week op de fabriek kon verdienen was mooi meegenomen. De frater hield vol en ik mocht gaan studeren, hij zou alles regelen. Na enkele weken zei hij: "Het is voor mekaar je gaat naar de kweekschool in Goirle. Ik zei: "Ja maar dat is toch 'n opleiding voor frateronderwijzers." Simpel zei hij: "Wat had je anders gedacht." Ik had niets gedacht maar wist wel dat in mij geen geestelijke school.

Joan Jansen fietst hier in 1952 met zijn zoon Ton voor zijn eerste woning aan de Mierdseweg 15.

Op m'n 14de verjaardag, op 3 juni 1938, begon ik bij de N.V. Willem II sigarenfabriek. Onze pa was daar meesterknecht. Daar begon ik als ombladtrekker. We werkten er officieel 48 uur per week, in werkelijkheid was dat 50 uur. Snipperdagen kenden we nog niet. Per jaar hadden we één week vakantie. Katholieke feestdagen werden niet uitbetaald. Iedere week kreeg ik van ons moeder 25 cent zakgeld, de rest was voor haar. Toen ik de eerste werkdag op de namiddag m'n omblad naar de machinezaal ging brengen riep 'n Belg: "*Hé ménneke, komde gai 'ns hier, zédde gai er ene van de meester-gast?*" Ik knikte. "En, kunde gai al poppen," riep hij. Wel moet ik even vertellen dat bosjes ook wel poppen genoemd werden. Bij de thuiswerkers *de Witte* (van Limpt), *Sandere Jan* (Peters) en Jan Pas had ik wel eens bosjes oftewel poppen proberen te maken. Dus ik antwoordde: "*Een kléén bitje.*" Iedereen die 't hoorde begon toen hard te lachen. Veel later begreep ik dat poppen in België neuken betekende. Maar had hij gevraagd: "Kunde gij al neuken?" Had ik het ook niet begrepen, lacht Jaon.

Van 1938 tot 1951 ben ik in dienst geweest bij Willem II. Dit met 'n onderbreking van

oktober 1942 tot en met oktober 1944. In die periode werd ik verplicht voor de Duitse oorlogsindustrie, in Erfurt te gaan werken. Dat wou ik niet, dus moest ik onderduiken. In die periode heb ik ondermeer in 't Goor *klot* en *buntwortels* gestoken en bij timmerbedrijf Wigmans in de Lensheuvel heb ik enkele maanden bezemplankjes gemaakt. Voordat ik naar Duitsland moest werd ik eerst nog gekeurd. Bij deze keuring werd mijn distributiestamkaart afgenomen. Zonder deze kaart kreeg ik geen voedselbonnen. Daarom werd ik genoodzaakt, voor de kost en 1 gulden per dag te gaan werken. Zo heb ik bij *Boere Suske* (van Loon) en ook nog bij *Coop van Cope Jan* (Adams) gewerkt. Het was 'n angstige, maar ook wel avontuurlijke tijd, vertelt Jaon.

In de jaren 1947 en 1948 heb ik in totaal 11 maanden in 'n sanatorium te Bilthoven gelegen. Ik had TBC opgelopen, een volksziekte die de *witte dood* werd genoemd. Veel lotgenoten stierven aan deze ziekte. Nog lange tijd na mijn genezing ben ik bang geweest dat ik deze ziekte terug zou krijgen. Het tegendeel was waar van 1949 tot juli 1982 heb ik geen dag ziekteverlof nodig gehad. Een hartaanval maakte hieraan een

Jaon Jansen met zijn ouders Trien van Limpt en Teuntje van d'n Hoek in 1955. Op de voorgrond v.l.n.r. zijn kinderen Tiny, Hilde en Ton.

einde. Met de nodige medicijnen en later 'n openhartoperatie waarbij ik vijf bypasses kreeg ging 't leven weer gewoon en zelfs goed door.

Op 1 april 1951 ging ik als vertegenwoordiger werken voor de ploegenfabriek van de firma Imants. Twintig jaar later, van de ene dag op de andere werd ik administrateur van maatschappelijk werk en gezinszorg. Aanvankelijk voor negen maar spoedig voor 12 Kempische gemeenten. Mijn kantoor was in Eersel. Ik heb dat werk, maar ook 't werk bij Imants altijd graag gedaan. Zowel bij Willem II, de firma Imants als bij maatschappelijk werk heb ik relatief goed de kost kunnen verdienen.

Mijn ouders

Toen ik in het sanatorium lag hadden mijn ouders 't slecht. Mijn zus Els lag met dezelfde ziekte in 'n sanatorium in Wijk aan Zee. Ze is daar maar liefst drie jaar geweest. Onze Péér was voor ruim drie jaar als dienstplichtig soldaat in Nederlands Indië. Onze Wim is daar bijna twee jaar als dienstplichtig marinier geweest. Ons moeder putte toen kracht uit haar eenvoudig maar diep geloof. Vele jaren ging ze iedere woensdag ter bedevaart naar Péérke Donders te Tilburg. Met de bus tot aan 't station en vandaar te voet naar de Tilburgse wijk, de Heikant. Ze deed dat door weer en wind, zomer en winter. Op de dag dat we genezen thuis of ongedeerd terug

Jaon Jansen en zijn vriendin Griet Horsting met hun neef Henk van der Woude aan zee in 1948. De laatste is een kleinzoon van Hendrik van der Woude die in Reusel belastinginspecteur was. Hier zien Jaon en Griet voor de eerste keer in hun leven de zee.

Griet Horsting op het paard van haar ouderlijke boerderij in de Reuselse Peel, omstreeks 1938.

uit Indië kwamen moesten we van ons moeder naar de Heikant in Tilburg om de zalige Péérke Donders te bedanken.

Onze pa was een vriendelijke lieve man. In tegenstelling tot *ons* moeder, die dat veel minder kon, viel met hem heel goed te praten. Hij was meer vriend dan vader voor ons. Elf jaar was hij voorzitter van de Tabaksbewerkerbond. Later was hij regionaal voorzitter van de Werkmeestersbond. Ook was hij de eerste voorzitter van het Reusels Toneel. Bovendien was hij voorzitter van de Herwonnen Levenskracht, 'n vereniging die gezinnen hielp waar TBC voorkwam. Vanaf de oorlog tot 1958 was hij gemeenteraadslid. In 1958 trad ik in zijn voetsporen en volgde hem op als raadslid. Twintig jaar ben ik raadslid geweest waarvan 8 jaar wethouder en loco-burgemeester. In 1978 was het onze Fons die mij weer als raadslid opvolgde. Onze pa stierf plotseling op 10 maart 1959, hij werd 61 jaar oud. Zijn leven was rijk, niet in geld maar wel in beleven en ervaren, vertelt Jaon.

Het stralende bruidspaar Jaon en Griet Jansen-Horsting op 5 september 1950.

Ons moeder had thuis het gezag over onze pa haar 6 zonen en vier dochters. Het was beslist een goede moeder maar haar woord

was wet. Tegenspraak duldde ze niet. Niet voor niets noemde men ons, Jaon van Triene, Péér van Triene, Wim van Triene enz. Ons moeder bepaalde hoe veel, of beter hoe weinig zakgeld we kregen. Zij maakte uit hoe dikwijls we naar de kerk gingen en hoeveel er thuis gebeden werd. Confectiepakken vond ze uit de boze, 't moest maatkleeding zijn en op de groei gemaakt. De stof koos ons moeder zelf. Voor onze pa en vier zonen liefst dezelfde stof, waarvan hetzelfde iets ouderwets model gemaakt moest worden. Ze volgde de mode op afstand, lacht Jaon.

Mijn zusters mochten zich niet opmaken, nagels lakken of lipstick gebruiken. Toen ze na haar dood opgebaard lag, zeiden we tegen elkaar: "Als ze toch wist dat 't uitvaartcentrum haar lippen wat heeft bijgekleurd zou ze heftig geprotesteerd hebben." Ze bleef de baas tot aan haar dood. Toen pastoor Hulskorte haar ten volle bediend had en de dood nabij was hief ze plotseling haar hoofd op en zei gebiedend: "Vergét de pastoor nie wá te betaole."

Tijdens haar *heerschappij* wist ze goed te delegeren. Haar eerste vijf kinderen waarvan, zoals eerder gezegd, er een als baby stierf, waren jongens. Ze moesten ook helpen met

het huishoudelijk werk. In die tijd was 't niet gebruikelijk dat jongens *méskeswéérk* deden. *Ons* moeder trok zich daar niets van aan. Ik weet nog wel dat ik me schaamde wanneer Piet en Toon *Schaop* (Dirkx) en of Jan *Schoor* (Schoormans) op mij stonden te wachten om *veugeltjes te gaan zuuke of eekhoorns te gaan vangen* en ik dan nog de afwas moest doen of de keuken dweilen. Van de andere kant, ze zorgde goed voor ons. We kenden geen weelde, maar hadden goed en voldoende te eten. Haar was- en bedden-goed was *witter dan wit*. *Erremoei* in grotere gezinnen zoals dat van ons was toentertijd normaal. Er is veel ten goede veranderd. Toentertijd hadden we 2 fietsen voor 12 personen. Mijn eigen 4 kinderen hebben momenteel zes auto's en gemiddeld 2 fietsen per persoon, vertelt Jaon.

Verkering

In september 1950 ben ik getrouwd met Margaretha Horsting, geboren op 22 oktober 1924. Haar roepnaam is Griet. Onze verkering heeft maar liefst zeven jaar geduurd. We leerden elkaar kennen in juni 1943. In die tijd had mijn kameraad *Jos Klak* (van Limpt) een beginnende verkering met Miet van *Petere* (van de Borne), een vriendin van Griet. Op 't oog had ik Griet al maar daar

Dochter Els Jansen geboren in de Beukenlaan op 23 januari 1956.

bleef 't bij. Ik dacht als sigarenmaker niet veel kans te maken bij een boerendochter en dan nog wel van *unne* Gelderse boer. Op 'n dag, begin juni 1943, ging Miet van *Petere* te voet bij van der Jagt in Lage Mierde aardbeien halen waarbij Griet haar vergezelde. *Jos Klak* had Miet beloofd haar tegemoet te komen en ik kuierde met Jos mee. In Lage Mierde, ter hoogte van *café den Duits* kwamen we de dames tegen. Om Jos en Miet wat kans en ruimte te geven liepen Griet en ik 'n 100-tal meters vóór hen uit. We waren ter hoogte van de Lage Mierdse Staat toen er vrij snel een onweersbui naderde. Rechts van de Staat was akker- maar vooral weiland. Een paar honderd meter uit elkaar stonden in 't weiland twee stalletjes. Bij slecht weer gingen de boeren daar hun koeien melken. Toen de eerste regendruppels vielen riep ik naar Jos en Miet: "*Welk stalleke vatte gij?*" "*Wij dees*", riep Jos. Dat was 't dichtst-bijzijnde. Griet en ik holden in de plensbui enkele honderden meters verder naar *Snippe stalleke*. Wij troffen 't slecht. *Thee Snip* (Vosters), die juist z'n koeien gemolken had, stond er te schuilen. *Thee* had meteen in de gaten wat onze bedoeling was. Geregeld keek hij naar de lucht en zei dan: "*Ik gaoi er nog nie dur*." Toen 't even wat minderde sprong hij op z'n, mee twee melkbussen beladen, transportfiets en gaf ons de ruimte.

Geïnteresseerd kijken hier, omstreeks 1955, de 'spruiten' van Jaon en Griet Jansen-Horsting naar de fotograaf. V.l.n.r. Tiny, Ton en Hilde. Ze zijn geboren aan de Mierdseweg.

Het gezin van Jaon en Griet Jansen poseert hier omstreeks 1963 in hun tuin achter het huis aan de Beukenlaan. De kinderen v.l.n.r. staand Hilde en Ton. Zittend Tiny en Els.

Hij moet nog kletsnat geworden zijn want 'n minuut of twee later plensde het water weer uit de hemel. Toen, tussen twee donderslagen in, heb ik schoorvoetend Griet 't eerste kusje gegeven. Daarmee was onze vrijage 'n feit. Enkele weken later was mijn verliefdheid mede bepalend om geen gehoor te geven aan de Duitsers en dook ik onder, zoals eerder verteld.

Ruim zeven jaar later, op 5 september 1950 trouwden we. Om op huwelijksreis naar Lourdes te kunnen gaan, hielden we de bruiloft zo eenvoudig mogelijk. We vertrokken naar Lourdes met de trein vanuit Tilburg. Op de terugweg, een week later, kwamen ons in Parijs Piet en Adriënne Huijbregts en Sjef en Ella Imants tegemoet, die ook in 1950 getrouwd waren. Een paar dagen hebben we daar op bescheiden wijze, maar met veel lol, de bloemetjes buiten gezet. Op 'n gegeven moment had ik nog één oude Franse frank op zak. Omgerekend in Nederlands geld was dat één cent. Die frank hebben we plechtig in de Seine gesmeten. Op weg naar Reusel zei ik tot m'n vrouwke: "Ik zal bij ons moeder geld moeten lenen om eten te kunnen kopen." Laat nu Griets tweede moeder de kast met goei eten gevuld hebben

Jaon Jansen hier in de weer met zijn fossielen omstreeks 1990. Maar liefst 10 ton fossielen en stenen liggen er in zijn tuin.

zodat dat probleem ook weer verholpen was. Behalve 'n hypotheek op ons huis hebben we nooit hoeven te lenen, vertelt Jaon stellig.

Eigen gezin

Na ons trouwen betrokken we drie kleine bovenkamertjes van m'n peetoom *Pruis* (Fons van Limpt). Zijn huis stond op de Mierdseweg naast dat van m'n oom, *d'n Dove Jan van Limpt*. We voelden ons daar heel gelukkig. Onze kinderen Ton, Hilde en Tiny zijn daar geboren. We sliepen met onze drie kinderen op één klein slaapkamertje. In juni 1954 trokken we naar ons nieuwe eigen huis in de Beukenlaan. Daar is nog *ons* Els geboren. Onze Ton volgde een opleiding aan de school van 't kadaster te Apeldoorn. Na zijn afstuderen kreeg hij een aanstelling bij het kadaster in Eindhoven. Toen het kadaster privatiseerde ging hij studeren aan de academie voor industriële vormgeving. Op 43-jarige leeftijd slaagde hij cum laude met een nominatie voor een wereldreis. Hij begon 'n eigen zaak in Eersel. Vorig jaar fuseerde zijn zaak met de van Berlo studio's. Hij is daar 't klinkt geleerd 'account director digital media', vertelt Jaon trots.

Ons Hilde wist al heel vroeg dat ze verpleegster zou worden. Dat is ze al meer dan 30 jaar. Ik was apetrots toen haar, enkele jaren

Vier kleinkinderen van Jaon en Griet Jansen omstreeks 1980. V.l.n.r. Hilde, Dirk, Rienke en Hugo. Jaon en Griet zijn trots op hun kleinkinderen.

geleden de 'Catrien-award' werd toegekend. De EHBO in het Catharina-ziekenhuis te Eindhoven is haar domein. Ons Tiny begon met 'n administratieve baan bij de snoep-fabriek P.P.W. te Bladel. Later werd ze tandartsassistente bij dokter Plantema te Bladel. In haar woonplaats Liempde werd ze gemeenteraadslid. Na verschillende opleidingen gevolgd te hebben werkt ze nu op de afdeling Sociale Zaken van de gemeente Bladel. Ons Els werd na de havo en de nodige studie tandartsassistente bij dokter Verhoeven te Reusel. Later kreeg ze een baan bij Philips Medical Systems in Best. Daarna werd ze stafmedewerkster en teamleidster bij de Fonty's Hogeschool Sociaal Pedagogische Hulpverlening.

Onze kinderen bezorgden *ons* vijf kleinkinderen. We hebben een gelukkig en hecht gezin. Kinderen en kleinkinderen houden van elkaar en van ons. Ons Griet en ik zijn trots op hen, benadrukt Jaon.

Wat voorspoed betreft zaten we vergeleken met veel andere gezinnen boven 't gemiddelde. Ik bedoel daarmee gezondheid, de omgang met elkaar en 'n bescheiden welvaart. We mogen niet klagen. Dit jaar zijn we 53 jaar getrouwd. In die 53 jaar zijn er ups en downs geweest. Helaas waren er de laatste jaren in verband met de dood van een van onze

kleinkinderen en de ziekte van Griet een paar grote downs. Tot nu toe heb ik een rijk leven gehad waarin ik veel genoten, beleefd en geluk ervaren heb. Ik ben er content mee, vertelt Jaon gemeend.

Slot

Wie kent in Reusel en wijde omgeving Jaon Jansen niet. Een verhalenverteller pur sang. Altijd bereid om verhalend op te treden bij allerlei gelegenheden. Hij doet dat in dicht-

De kinderen van dochter Els, te weten Hilde en Dirk Smit in 1997.

Het oudste kleinkind David in de prachtige natuur waar hij graag verbleef. Hij overleed op 28 mei 2002.

De kinderen van dochter Tiny, te weten Rieneke en Hugo Reijnen in 1997.

vorm, relativerend, soms terechtwijzend, met gevoel en meestal overgoten met een flinke dosis humor. Zijn verhaal over *de Gloeiige* dat in 1959 in de vorm van een toneelstuk is opgevoerd was een daverend succes. *De Gloeiige* is zelfs ook nog verfilmd. Over alle onderwerpen die over het Reusels heem en

zijn jeugdijaren gaan weet Jaon te verhalen. Met zijn verhalen en gedichten, zijn boeken te vullen.

Ook zijn hobby's te weten archeologie en geologie zijn niet alledaags. Maar liefst tien ton stenen en fossielen liggen zijn tuin. Zijn archeologische verzameling uit 't paleolithicum, mesolithicum en neolithicum is meer dan de moeite waard.

Hij is trots op zijn kinderen en kleinkinderen en vertelt dat zijn leven ups en downs kende. Vooral de laatste jaren heeft hij het niet gemakkelijk gehad. De ziekte van zijn Griet en de daarmee samenhangende zorg legt hem grote beperkingen op. Hij is daardoor veel gebonden aan huis waardoor zijn dagelijkse fietstocht, die hij voorheen bijna nooit oversloeg, dikwijls niet kan doorgaan. Ook op een andere manier er op uit trekken gaat niet zo gemakkelijk meer. Dat is voor hem een gemis want tijdens die tochten kon hij onderweg volop genieten, beleven en ervaren. Het zijn deze laatste woorden waarmee hij zijn

leven samenvat. Hij eindigt zijn verhaal, terugkijkend op zijn leven, met de woorden: "Ik ben er content mee," en voegde hierbij het volgende toepasselijk gedichtje toe.

*Probeer in 't groot
 Probeer in 't klein
 Probeer per dag
 Gelukkig te zijn
 Wacht niet tot morgen
 Of tot wel 'ns ooit
 Probeer 't vandaag
 Want morgen is nooit*

Daarom stellen we met recht vast dat Jaon van Triene een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Onder trotse blikken van Jaon en Griet speldt burgemeester Walbomers in 1984 Jaon Jansen de orde van Oranje-Nassau op.

Kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden van Jaon en Griet Jansen-Horsting, omstreeks 1984.

